

[Nina Andersen.]

alligevel går rundt og tror på, ville jeg ikke gøre disse bemærkninger, fordi de da ville kunne misforstås.

Det ærede medlem hr. Hans Hansen (Rørby) henviser til det forslag, der i radiatorådet er fremsat af retsforbundets repræsentant dér. Jeg vil gerne endnu engang understrege det efter min opfattelse forkerte princip, som dette forslag indeholder, om i høj grad at regne med talmajoriteten og om som kvalitetsbedømmelse at anvende det stemmetal, der står bagved hvert enkelt rådsmedlem. Man går endog så vidt, at man siger, at den, der ved et valg får flest stemmer, skal være formand. Jeg kan roligt sige, at jeg ikke er sikker på, at det altid er de først valgte, der er de bedst kvalificerede, fordi jeg f. eks. til borgerrepræsentationen i København er valgt som nr. 2, og jeg er overbevist om, at andre, som stod længere nede på listen, var betydeligt bedre kvalificeret end jeg. Jeg tror, at sammenspil af omstændigheder og måske også alfabetiske forhold kan spille ind ved afgørelsen af, hvor man bliver placeret på en liste, og jeg finder derfor, at et forslag, der indeholder sådanne ting som, at den skal være formand, der har det største antal stemmer, ikke er rigtigt.

En anden ting: at ens stemme i rådets afgørelser skal have vægt efter det antal stemmer, der står bagved en, synes jeg også er forkert, og det samme gælder det princip, at man inden den 15. maj hvert år i de år, hvor der ikke er radiatorvalg, kan flytte sin stemme fra det medlem af radiatorådet, man tidligere har stemt på, til et andet, således at denne andens stemme derved får en større vægt. Jeg kommer, når disse ting er på tale, altid til at tænke på den afdøde formand for smedeforbundet, I. A. Hansen, der, når det drejede sig om bundne mandater, talte om de organisationsmæssige bydreng, dem, som man sendte af sted med en besked, og som samtidig med denne besked fik pålæg om ikke at lade sig påvirke af argumenter eller af viden, som de ikke selv havde, men bare strikte at holde sig til den besked, som de havde fået med hjemmefra. Jeg tror, det ville være ulykkeligt for et radiatoråd at have medlemmer, som på denne måde var sendt af sted med en bestemt besked.

Ole Bjørn Kraft: Den højtærede undervisningsminister har tilbragt en stor del af sit liv som radiatorådsformand og omfatter det arbejde, som dér udføres, med stor kærlighed. Det er kun godt og rigtigt, og derfor kan man vel heller ikke undre sig over, at den højtærede undervisningsminister egentlig har det som en hønemor. Hver gang en fare på en eller anden måde truer en af de små kyllinger, farer hønemor i flint. Det gjorde den højtærede undervisningsminister også her i dag, uden at der egentlig var megen grund dertil, i hvert tilfælde næsten kun en skygge af grund. Jeg har sandelig ikke kritiseret, at man i radiatorådet har taget rigsdagsstransmissionerne op. Tværtimod har jeg sagt, at det var godt, at man, efter at sagen har været overvejet i 15 år, endelig besluttede sig til det, og det var godt, at vi blev det første land, der gennemførte det, men jeg har blot sagt, at jeg synes, man skulle arbejde videre med formen for disse rigsdagsudsendelser, da de utvivlsomt ikke på alle måder opfylder deres formål, som de burde, ofte virker for langstrakt og for trættende, så det er umuligt for folk at følge dem. Jeg tror f. eks., at der er afsat altfor lang tid til radiotransmissionen i aften af denne debat; jeg tror, det måtte være muligt at skære den meget betydeligt ned. Jeg henstiller altså, at man fortsat arbejder med dette spørgsmål, og jeg er glad for, at den højtærede undervisningsminister har sagt, at det gør man. Så er der ingen modsætning imellem os; tværtimod, vi arbejder begge mod det samme mål.

Så spurgte undervisningsministeren, hvad grunden egentlig var til, at man var så utilfreds med den ordning, som eksisterede. Hvad er der konkret i vejen, lad os få det trukket frem ved hårene? Jeg synes, både det ærede medlem hr. Harald Nielsen og jeg har forklaret, hvad der er i vejen. Der er ikke noget i vejen med lytterrepræsentanterne i radiatorådet, der er ikke noget i vejen med lytterorganisationerne i den retning, at nogle af os vil påstå, at de udfører et dårligt arbejde eller ikke interesserer sig for arbejdet, men det, der er noget i vejen med, er valgmanen, fordi der ikke er noget valg, fordi det er en parodisk måde at udpege repræsentanter på, når man hævder, at det er lytterrepræsentanter,